

Środa, 13 czerwca 2018 r.

P8_TA(2018)0257

Stosunki UE-NATO**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2018 r. w sprawie stosunków między UE a NATO (2017/2276(INI))**

(2020/C 28/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając traktat z Lizbony,
- uwzględniając Traktat północnoatlantycki,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 20 grudnia 2013 r., 26 czerwca 2015 r., 28 czerwca i 15 grudnia 2016 r. oraz z dnia 9 marca, 22 czerwca i 15 grudnia 2017 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 18 maja 2015 r. i 14 listopada 2016 r. w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, z dnia 6 grudnia 2016 r. w sprawie współpracy między UE a NATO, z dnia 6 marca, 18 maja i 17 lipca 2017 r. w sprawie globalnej strategii UE oraz z dnia 19 czerwca i 5 grudnia 2017 r. w sprawie wdrażania wspólnego zestawu wniosków zatwierdzonych przez Radę UE i Radę Północnoatlantycką w dniu 6 grudnia 2016 r.,
- uwzględniając dokument pt. „Wspólna wizja, wspólne działanie: silniejsza Europa. Globalna strategia na rzecz polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii Europejskiej”, przedstawiony przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa w dniu 28 czerwca 2016 r.,
- uwzględniając wspólną deklarację przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji oraz sekretarza generalnego NATO z dnia 8 lipca 2016 r., wspólny zestaw 42 wniosków zatwierdzonych przez Radę UE i Radę Północnoatlantycką w dniu 6 grudnia 2016 r. oraz sprawozdania z postępów z ich wdrażania z dnia 14 czerwca i 5 grudnia 2017 r., a także nowy zestaw 32 wniosków zatwierdzonych przez obydwie rady w dniu 5 grudnia 2017 r.,
- uwzględniając wynik posiedzeń Rady do Spraw Zagranicznych (w tym obrony), zorganizowanych w dniach 13 listopada 2017 r. i 6 marca 2018 r. oraz dotyczących bezpośrednio współpracy między UE a NATO,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady Europejskiej, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów z dnia 30 listopada 2016 r. pt. „Europejski plan działań w sektorze obrony” (COM(2016)0950),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji oraz wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 listopada 2017 r. pt. „Poprawa mobilności wojskowej w Unii Europejskiej” (JOIN(2017)0041) oraz powiązany plan działania, który przedstawiono w marcu 2018 r. (JOIN(2018)0005),
- uwzględniając pakiet dotyczący obronności, zaprezentowany przez Komisję w dniu 7 czerwca 2017 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne sekretarza generalnego NATO za 2017 r., opublikowane w dniu 15 marca 2018 r.,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego NATO nr 439 z dnia 9 października 2017 r. w sprawie ściślejszej współpracy między NATO a UE,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego NATO nr 440 z dnia 9 października 2017 r. w sprawie europejskiej bazy technologiczno-przemysłowej sektora obronnego,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Obrony i Bezpieczeństwa Zgromadzenia Parlamentarnego NATO z dnia 8 października 2017 r. w sprawie współpracy między NATO a UE po szczycie w Warszawie, w tym przekazany przez Parlament Europejski załącznik do tego sprawozdania;

Środa, 13 czerwca 2018 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie UE w zmieniającym się globalnym otoczeniu – świat bardziej połączony, skonfliktowany i złożony ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2016 r. w sprawie Europejskiej Unii Obrony ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 23 listopada 2016 r. i 13 grudnia 2017 r. w sprawie wdrażania wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO) ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoje rezolucje z dnia 14 grudnia 2016 r. i 13 grudnia 2017 r. w sprawie realizacji wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 marca 2017 r. w sprawie skutków konstytucyjnych, prawnych i instytucjonalnych wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony – możliwości oferowane przez traktat z Lizbony ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A8-0188/2018),
- A. mając na uwadze, że w epoce geopolitycznych zawirowań i szybkiej degradacji otoczenia strategicznego kwestionuje się nasze wartości, takie jak liberalna demokracja, multilateralizm, prawa człowieka, pokój, rozwój i praworządność, które to wartości są podstawą UE i więzi transatlantyckich, a także oparty na zasadach system międzynarodowy oraz europejską jedność i spójność;
- B. mając na uwadze, że dwie główne organizacje Zachodu, mianowicie UE i NATO, dokonują postępów w zacieśnianiu współpracy w odpowiedzi na złożone wyzwania i zagrożenia, zarówno konwencjonalne, jak i hybrydowe, których źródłem są podmioty państwowe i niepaństwowe pochodzące głównie ze Wschodu i z Południa; mając na uwadze, że nagromadzenie się kryzysów destabilizujących europejskie sąsiedztwo stwarza zagrożenia dla bezpieczeństwa zarówno wewnętrznego, jak i zewnętrznego; mając na uwadze, że ani jedna, ani druga organizacja nie posiada pełnego zestawu instrumentów potrzebnych do samodzielnego sprostania owym wyzwaniom w dziedzinie bezpieczeństwa i każda może im skuteczniej stawić czoła we współpracy z drugą; mając na uwadze, że UE i NATO to organizacje niezbędne do zagwarantowania bezpieczeństwa Europie i jej obywatelom;
- C. mając na uwadze, że współpracy między UE a NATO nie należy postrzegać jako celu samego w sobie, ale że należy ją traktować jako sposób realizacji wspólnych priorytetów i osiągnięcia wspólnych celów dzięki komplementarności misji i dostępnych środków; mając na uwadze, że państwa członkowskie UE oraz sojusznicy NATO mają jeden jednolity zasób sił; mając na uwadze, że obie organizacje wspólnie mogą w sposób wydajny korzystać z zasobów oraz skuteczniej uruchamiać szeroki zakres istniejących instrumentów, aby reagować na wyzwania w dziedzinie bezpieczeństwa;
- D. mając na uwadze, że NATO, w przeciwieństwie do UE, jest sojuszem wojskowym; mając na uwadze, że UE jest globalnym podmiotem strategicznym i dostarczycielem bezpieczeństwa oraz dysponuje wyjątkowym i szerokim zasobem instrumentów i narzędzi, dzięki którym może w sposób kompleksowy stawiać czoła bieżącym wyzwaniom w ramach swoich różnych strategii politycznych; mając na uwadze, że zgodnie z celami i w następstwie przyjęcia globalnej strategii Unia Europejska przejmuje większą odpowiedzialność za własne bezpieczeństwo i obronę, większego znaczenia nabiera jej rola jako partnera na rzecz pokoju i bezpieczeństwa na świecie, a także wzrasta jej zdolność do niezależnego podejmowania działań, a jednocześnie zwiększa się jej wkład na rzecz NATO oraz zacieśniania współpracy;
- E. mając na uwadze, że NATO odpowiada w pierwszej kolejności za zbiorową obronę swoich członków; mając na uwadze, że przyjmuje do wiadomości wytyczne NATO dotyczące osiągnięcia przez sojuszników w ciągu dziesięciu lat poziomu wydatków na obronność w wysokości 2 proc. PKB, aby utrzymać odpowiednie zdolności obronne; mając na uwadze, że NATO jako kluczowy partner UE w dziedzinie bezpieczeństwa w dalszym ciągu stanowi podstawową gwarancję interoperacyjności sił sojuszniczych i ich zdolności oraz spójności ich działań w zakresie zamówień w dziedzinie obronności;
- F. mając na uwadze, że działania UE i NATO muszą lepiej dopełniać się w aspekcie bezpieczeństwa, aby móc lepiej stawić czoła nowym, dotąd nieznanym oraz wielopłaszczyznowym wyzwaniom w dziedzinie bezpieczeństwa; mając na uwadze, że części wspólne obydwu organizacji wymagają również ściślejszej i skuteczniejszej współpracy;

⁽¹⁾ Dz.U. C 58 z 15.2.2018, s. 109.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0435.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0440 i P8_TA(2017)0492.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0503 i P8_TA(2017)0493.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2017)0092.

Środa, 13 czerwca 2018 r.

- G. mając na uwadze, że UE i NATO, które są zaangażowane w zarządzanie kryzysowe, skuteczniej prowadziłyby te działania, jeśli czyniłyby to w sposób prawdziwie skoordynowany oraz wykorzystywałyby w jak największym stopniu posiadaną wiedzę specjalistyczną i zasoby; mając na uwadze, że w wyniku przyjęcia globalnej strategii UE następuje wzmocnienie wspólnego podejścia Unii do konfliktów i kryzysów zewnętrznych oraz odpowiada ona na zagrożenia i wyzwania związane z bezpieczeństwem wewnętrznym i zewnętrznym przy użyciu środków o charakterze cywilnym lub wojskowym;
- H. mając na uwadze, że podczas szczytu NATO w Warszawie w 2016 r. sojusz i UE, stojąc w obliczu wspólnych wyzwań dla Wschodu i Południa, wytyczyły obszary nasilonej współpracy, obejmujące m.in. zwalczanie zagrożeń hybrydowych, wzmocnianie odporności, tworzenie zdolności obronnych, cyberobronę, bezpieczeństwo morskie oraz ćwiczenia; mając na uwadze, że w grudniu 2016 r. ministrowie spraw zagranicznych państw NATO zatwierdzili 42 działania służące intensyfikacji współpracy na linii UE–NATO, a w grudniu 2017 r. uzgodniono kolejne obszary współpracy;
- I. mając na uwadze, że partnerstwo między UE a NATO jest potrzebne, aby zwalczać zagrożenia hybrydowe, w tym fałszywe informacje i dezinformację, oraz wzmocniać odporność; mając na uwadze, że potrzebne jest wyraźne rozróżnienie kompetencji i strategii politycznych obu instytucji;
- J. mając na uwadze nasilenie działalności Rosji; mając na uwadze, że utrzymuje się ryzyko osłabienia więzi transatlantyckich i solidarności między państwami członkowskimi UE, w związku z czym należy wzmocnić ich wspólne strategiczne podejście do Rosji; mając na uwadze, że coraz większa pewność siebie charakteryzująca działania wojskowe Rosji jest niepokojąca zarówno dla UE, jak i dla NATO; mając na uwadze, że źródłem niepokoju są również manipulacje polityczne i cyberataki; mając na uwadze, że UE zareagowała na rosyjskie ingerencje w wewnętrzne sprawy Europy, naruszające prawo i standardy międzynarodowe; mając na uwadze, że odporność jest i pozostanie kluczowym elementem obrony zbiorowej;
- K. mając na uwadze, że południowe sąsiedztwo zmagają się z niespotykaną dotąd niestabilnością, co stanowi ważne strategiczne wyzwanie zarówno dla państw członkowskich UE, jak i członków NATO, zwłaszcza państw pierwszej linii;
- L. mając na uwadze, że cyberataki stają się coraz powszechniejsze i coraz bardziej zaawansowane; mając na uwadze, że w 2014 r. NATO włączyło cyberobronę w zakres podstawowych zadań sojuszu dotyczących wspólnej obrony, a w 2016 r. uznało cyberprzestrzeń za kolejny obszar operacji, analogicznie do obszarów prowadzenia operacji lądowych, powietrznych i morskich; mając na uwadze, że UE i NATO mogą wzajemnie uzupełniać własne starania; mając na uwadze, że należy wspierać wzmoczoną współpracę państw członkowskich UE w zakresie cyberbezpieczeństwa oraz że w obszarze tym potrzebne jest skoordynowane podejście wszystkich państw członkowskich UE;
- M. mając na uwadze, że w grudniu 2017 r. NATO oraz UE postanowiły zintensyfikować współpracę na polu walki z terroryzmem, przede wszystkim poprzez usprawnienie wymiany informacji oraz poprawę odporności krajowej;
- N. mając na uwadze, że UE i NATO korzystają z tej samej infrastruktury transportowej w Europie, co jest kluczowym czynnikiem szybkiego rozmieszczania sił zbrojnych, oraz mając na uwadze, że mobilność wojskową uznano niedawno za priorytetowy obszar współpracy między obydwojema organizacjami;
- O. mając na uwadze, że według najnowszych sondaży centrum badań PEW NATO cieszy się dużym poparciem społecznym, które wciąż rośnie w większości państw członkowskich NATO;

Partnerstwo w większym stopniu oparte na przesłankach merytorycznych

1. jest przekonany, że UE i NATO podzielają te same wartości w dążeniu do pokoju i bezpieczeństwa na świecie i stoją przed podobnymi wyzwaniami o charakterze strategicznym, a z uwagi na 22 wspólnych członków mają zbieżne interesy w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony, obejmujące również ochronę swoich obywateli przed wszelkimi zagrożeniami; uważa, że strategiczne partnerstwo między UE a NATO ma zasadnicze znaczenie dla stawienia czoła wyzwaniom w dziedzinie bezpieczeństwa; podkreśla, że współpraca między UE a NATO powinna mieć charakter uzupełniający się i przebiegać w duchu poszanowania specyfiki i ról każdej z tych organizacji;
2. podkreśla, że otwartość, przejrzystość i pełne poszanowanie autonomii w zakresie podejmowania decyzji, a także procedury obu organizacji, inkluzywność oraz wzajemność bez uszczerbku dla specyficznego charakteru polityki bezpieczeństwa i obrony każdego państwa członkowskiego to ważne zasady strategicznego partnerstwa UE–NATO; podkreśla, że współpraca z państwami członkowskimi UE nienależącymi do NATO oraz państwami NATO nienależącymi do UE stanowi integralną część współpracy między UE a NATO;
3. jest przekonany, że NATO jest dla swoich członków fundamentem obrony zbiorowej i prewencji w Europie; wyraża również przekonanie, że silniejsza UE, prowadząca skuteczniejszą wspólną politykę bezpieczeństwa i obrony w ramach licznych projektów realizowanych w ramach współpracy między państwami członkowskimi i zdolna do wywiązywania się z zobowiązań wynikających z postanowień art. 42 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej, na mocy którego państwa członkowskie mogą zwrócić się o pomoc, przyczynia się do wzmocnienia NATO; podkreśla, że współpraca między UE a NATO musi uwzględniać także politykę bezpieczeństwa i obrony sześciu państw członkowskich UE, które nie są członkami NATO, oraz siedmiu członków NATO, którzy nie należą do UE;

Środa, 13 czerwca 2018 r.

4. jest stanowczo przekonany, że skuteczne reagowanie na pełny wachlarz wyzwań w dziedzinie bezpieczeństwa wymaga strategicznej wizji, dalszego dostosowania strukturalnego oraz łączenia instrumentów twardej i miękkiej siły zarówno ze strony UE, jak i NATO; podkreśla, że z uwagi na różnice między obiema organizacjami czas jest kluczowym czynnikiem, jeżeli chodzi o umacnianie partnerstwa UE–NATO;
5. zwraca uwagę, że choć wspólna europejska kultura strategiczna wymaga dalszego rozwoju, doprowadzenie do wspólnego postrzegania zagrożeń będzie miało pozytywne skutki; jest zdania, że Unia musi dążyć do wzmocnienia swojej strategicznej autonomii; w związku z tym zachęca państwa członkowskie UE do wypracowania – we współpracy z instytucjami UE – wspólnego rozumienia zmieniających się zagrożeń oraz do kontynuowania działań takich jak wspólne briefingi, szkolenia w zakresie cywilnego reagowania kryzysowego oraz wspólne oceny zagrożenia; z zadowoleniem przyjmuje ostatnie wysiłki w tym kierunku;
6. podkreśla, że europejscy obywatele, mając świadomość, iż działania podejmowane w odpowiedzi na akty terroryzmu i zagrożenie bezpieczeństwa wyłącznie na szczeblu krajowym są niewystarczające, oczekują, że UE ochroni ich przed tymi zagrożeniami, a ścisła współpraca między UE a NATO pozwoliłaby państwom członkowskim na uzyskanie wyższego stopnia komplementarności i większą skuteczność;
7. podkreśla potrzebę zacieśnienia współpracy między UE a NATO w zakresie misji i operacji, zarówno na poziomie strategicznym, jak i taktycznym;
8. podkreśla, że strategiczne partnerstwo UE–NATO jest równie ważne dla zmieniającej się wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony UE, jak i dla przyszłości sojuszu i dla stosunków między UE a Zjednoczonym Królestwem po brexicie;
9. uważa, że potencjał stosunków UE–NATO można jeszcze lepiej wykorzystać oraz że dalszego rozwoju i pogłębiania partnerstwa nie należy ograniczać do wspólnego reagowania na sytuacje kryzysowe poza Europą, w szczególności w krajach sąsiadujących, ale objąć nim także kryzysy na kontynencie;
10. podkreśla potrzebę współpracy w obszarze zapobiegania, analizy i wczesnego ostrzegania w drodze skutecznej wymiany informacji ukierunkowanej na zwalczanie pojawiających się zagrożeń w ramach wspólnych działań;
11. uważa, że wspólna deklaracja UE–NATO i wynikające z niej działania wdrażające oznaczają nową i istotną fazę strategicznego partnerstwa; z zadowoleniem przyjmuje wymierne rezultaty wdrażania wspólnej deklaracji, w szczególności w odniesieniu do zwalczania zagrożeń hybrydowych, komunikacji strategicznej, spójności rezultatów w ramach odpowiednich procesów planowania obrony oraz w odniesieniu do współpracy morskiej; zachęca do dalszych postępów i z zadowoleniem przyjmuje nowe działania dodane w dniu 5 grudnia 2017 r., w szczególności działania dotyczące zwalczania terroryzmu, mobilności wojskowej i sytuacji kobiet, a także pokoju i bezpieczeństwa; z zadowoleniem przyjmuje zmianę w kulturze zaangażowania oraz bezproblemową współpracę między personelem podczas realizacji każdego działania; przypomina, że choć sam proces jest nadzorowany przez instytucje, skuteczność w realizowaniu uzgodnionych wspólnych celów i działań zależy od utrzymania woli politycznej wszystkich państw członkowskich; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje także zaangażowanie członków zarówno UE, jak i NATO oraz podkreśla, że powodzenie wdrożenia wspólnej deklaracji zależy od woli politycznej wszystkich państw członkowskich w ramach całego procesu; uważa, że duże znaczenie ma zacieśnianie i usprawnianie współpracy między UE a NATO oraz intensyfikacja dialogu między obiema organizacjami, a także zadbanie o wolę polityczną i odpowiednie zasoby z myślą o nieprzerwanym wdrażaniu i dalszym udoskonalaniu współpracy; oczekuje nowej deklaracji UE–NATO, która ma zostać przyjęta podczas szczytu NATO w Brukseli w dniach 11–12 lipca 2018 r.;
12. przyjmuje do wiadomości regularne wspólne briefingi organizowane przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz sekretarza generalnego NATO odpowiednio w Radzie do Spraw Zagranicznych UE oraz w Radzie Północnoatlantyckiej NATO, a także ciągle regularne posiedzenia Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa UE oraz Rady Północnoatlantyckiej NATO;
13. z zadowoleniem przyjmuje ponowne potwierdzenie zaangażowania USA w ramach NATO i na rzecz bezpieczeństwa europejskiego; przypomina, że UE i Stany Zjednoczone są kluczowymi partnerami międzynarodowymi oraz że potwierdzeniem tego partnerstwa jest także NATO; podkreśla wartość dwustronnych stosunków między państwami członkowskimi UE a Stanami Zjednoczonymi; wyraża przekonanie, że zacieśnianie współpracy między UE a NATO umacnia więzi transatlantyckie oraz że zdolność NATO do prowadzenia misji wynika ze stosunków transatlantyckich; zauważa w związku z tym, że ostatnie zmiany sytuacji politycznej mogą mieć wpływ na trwałość stosunków transatlantyckich; zauważa, że Stany Zjednoczone, które zasadniczo wspierały i z zadowoleniem przyjmowały istotne zmiany dotyczące unijnej polityki obronności, powinny w dalszym ciągu dążyć do lepszego zrozumienia strategicznych interesów europejskich, zwłaszcza jeżeli chodzi o rozwój europejskich zdolności obronnych; podkreśla, że dążenie UE do uzyskania strategicznej autonomii poprawia ogólne bezpieczeństwo sojuszu;

Środa, 13 czerwca 2018 r.

14. z zadowoleniem przyjmuje wzmocnioną wysuniętą obecność NATO na jego wschodniej flance; z zadowoleniem przyjmuje rozmieszczenie czterech wielonarodowych grup bojowych NATO w Estonii, na Łotwie, na Litwie i w Polsce, którymi dowodzą odpowiednio Zjednoczone Królestwo, Kanada, Niemcy oraz Stany Zjednoczone; uważa, że należy zacieśnić współpracę UE–NATO na wschodniej i południowej flance z myślą o bezpieczeństwie obydwu organizacji oraz że należy we właściwy sposób zapobiegać i przeciwdziałać rosyjskiej penetracji również w krajach wschodniej flanki, bez względu na to, czy odbywa się ona przy użyciu środków konwencjonalnych czy też hybrydowych; podkreśla, że obecną infrastrukturę w Europie, która jest głównie zorientowana na kierunek zachodni i wschodni, należy uzupełnić o nowy wymiar północno-południowy w odpowiedzi na wymogi związane z mobilnością wojskową; podkreśla, że działania w zakresie mobilności wojskowej powinny przyczynić się do skutecznej realizacji misji i operacji w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz do wzmocnienia stanowiska obronnego sojuszu; uważa, że należy zmodernizować drogi, mosty oraz linie kolejowe, aby umożliwić szybkie rozmieszczenie personelu i sprzętu wojskowego;

15. podkreśla w związku z tym znaczenie poprawy zdolności NATO do szybkiego wzmocnienia sił poprzez modernizację unijnej oraz krajowej infrastruktury, usunięcie przeszkód biurokratycznych i infrastrukturalnych w sprawnym przemieszczaniu sił oraz poprzez wcześniejsze rozmieszczenie sprzętu i zasobów, co zwiększa nasze bezpieczeństwo zbiorowe;

16. z zadowoleniem przyjmuje podjęcie stałej współpracy strukturalnej; podkreśla jej potencjał, jeżeli chodzi o wzmocnienie europejskiego wkładu na rzecz NATO; uważa, że może ona doprowadzić do większych efektów synergii i poprawić skuteczność, a także że stanowi decydujący krok na drodze ku poprawie bezpieczeństwa UE i jej zdolności obronnych oraz potencjalnej sprawności europejskich członków NATO; jest również przekonany, że silniejsza UE i NATO umacniają się wzajemnie;

17. podkreśla komplementarność stałej współpracy strukturalnej względem NATO oraz uważa, że powinna ona być czynnikiem pobudzającym dalszą współpracę między UE a NATO w zakresie rozwoju zdolności, gdyż jej celem jest poprawa możliwości obronnych UE i ogólnie uczynienie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony skuteczniejszą oraz lepsze jej ukierunkowanie na rozwiązywanie dzisiejszych problemów w zakresie bezpieczeństwa oraz na stawianie czoła wyzwaniom o charakterze wojskowym; podkreśla znaczenie przejrzystości i komunikacji na temat stałej współpracy strukturalnej w kontaktach ze Stanami Zjednoczonymi oraz innymi członkami NATO, aby uniknąć wszelkich nieporozumień;

18. podkreśla, że w kolejnej wspólnej deklaracji UE–NATO powinien znaleźć się postulat udostępniania zdolności wypracowanych na płaszczyźnie wielonarodowej przez państwa członkowskie UE, w tym również w ramach stałej współpracy strukturalnej, oraz członków NATO na potrzeby operacji zarówno UE, jak i NATO; zwraca uwagę, że ostatnie decyzje UE (dotyczące skoordynowanego rocznego przeglądu w zakresie obronności, stałej współpracy strukturalnej i Europejskiego Funduszu Obronnego), które mają sprawić, że Europejczycy przejmą większą odpowiedzialność za własne bezpieczeństwo, przyczyniają się do wzmocnienia NATO, a także do sprawiedliwego podziału obciążeń w wymiarze transatlantyckim, przy czym bierze się pod uwagę cel, jakim jest wspólne podejmowanie wspólnych wyzwań w zakresie bezpieczeństwa, unikanie niepotrzebnego powielania wysiłków oraz rozwijanie spójnych, komplementarnych i interoperacyjnych zdolności obronnych; uważa, że opracowanie wspólnych norm, procedur, szkoleń i ćwiczeń należy postrzegać jako istotny czynnik poprawiający skuteczność współpracy UE–NATO;

19. zwraca uwagę, że po brexicie 80% wydatków NATO na obronność będzie pochodzić z krajów spoza UE, a trzy na cztery bataliony we wschodniej części obszaru sojuszu będą dowodzone przez państwa nienależące do UE;

20. apeluje do UE i NATO o organizowanie regularnych ćwiczeń szczebla strategicznego z udziałem czołowych przywódców politycznych obydwu organizacji; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje estońskie ćwiczenia EU CYBRID 2017, kiedy to po raz pierwszy sekretarz generalny NATO uczestniczył w ćwiczeniach UE;

Główne obszary współpracy

21. odnotowuje, że zagrożenia dla bezpieczeństwa stały się w większym stopniu hybrydowe, a w mniejszym – konwencjonalne oraz że aby przeciwdziałać tym zagrożeniom, konieczna jest współpraca międzynarodowa; wzywa UE i NATO do dalszego budowania odporności oraz opracowania wspólnej orientacji sytuacyjnej względem zagrożeń hybrydowych; zachęca UE i NATO do skoordynowania mechanizmów reagowania kryzysowego w celu umożliwienia spójnych działań w odpowiedzi na zagrożenia hybrydowe; z zadowoleniem przyjmuje niedawne wspólne otwarcie w Helsinkach Europejskiego Centrum ds. Zwalczania Zagrożeń Hybrydowych przez sekretarza generalnego NATO i wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz zachęca państwa członkowskie do tworzenia podobnych ośrodków na wzór centrum w Helsinkach; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje odrębne, lecz równoległe ćwiczenia PACE17 i CMX17, które przeprowadzono w 2017 r. oraz w toku których odpowiednio personel UE oraz personel NATO testował stosowne procedury przekazywania i wymiany informacji w warunkach narastającego fikcyjnego zagrożenia hybrydowego; pochwała zgodne działanie zachodnich sojuszników w reakcji na podejrzenie przeprowadzenia przez Rosję ataku chemicznego na terytorium Zjednoczonego Królestwa;

22. uważa, że w następnej wspólnej deklaracji UE–NATO należy wyrazić zadowolenie z poczynionych postępów oraz zaapelować o praktyczne wdrożenie wszystkich propozycji przyjętych przez obie instytucje; uważa, że należy podjąć większe wysiłki w celu wywiązania się z licznych złożonych już zobowiązań;

Środa, 13 czerwca 2018 r.

23. uważa w tym kontekście, że inicjatywy mające na celu wzmocnienie europejskiej obronności powinny przynosić korzyści obydwu organizacjom, umożliwiając w ten sposób państwom członkowskim UE wzmocnienie ich strategicznej autonomii i uzyskanie wiarygodnej zdolności do prowadzenia wspólnych interwencji wojskowych; przypomina, że inicjatywy te mają charakter uzupełniający wobec inicjatyw NATO;

24. jest zdania, że duże znaczenie ma także zapewnienie stosowania zasady inkluzywności, wzajemności i pełnego poszanowania autonomii decyzyjnej obydwu organizacji, zgodnie z konkluzjami Rady z dnia 5 grudnia 2017 r.;

25. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzone z powodzeniem równoległe i skoordynowane ćwiczenie w zakresie zarządzania kryzysowego w 2017 r., które stanowiło użyteczną platformę dla wymiany najlepszych praktyk; oczekuje przeanalizowania wyciągniętych wniosków oraz kontynuowania współpracy w zakresie wspólnych ćwiczeń z udziałem UE i NATO, w tym zaplanowanego na 2018 r. ćwiczenia pod egidą UE;

26. zwraca uwagę na uciążliwość i nieskuteczność aktualnych procedur wymiany informacji niejawnych między obiema organizacjami; uważa, że przed obiema organizacjami stoją podobne wyzwania strategiczne oraz że należy się spodziewać, iż razem będą one mieć do czynienia z ich konsekwencjami; uważa, że dzięki budowaniu wzajemnego zaufania należy usprawnić współpracę w zakresie wymiany informacji niejawnych oraz analizy danych wywiadowczych, w tym również w dziedzinie walki z terroryzmem; podkreśla, że UE będzie musiała zwiększyć swoje zdolności poprzez udostępnienie większej liczby personelu posiadającego poświadczenie bezpieczeństwa, organizację specjalistycznych szkoleń dotyczących zajmowania się informacjami niejawnymi oraz inwestycje w bezpieczną komunikację; jest zdania, że promowanie podejścia do wymiany odpowiednich informacji opartego na wzajemności i konieczności dzielenia się wiedzą byłoby również z korzyścią dla misji i operacji prowadzonych przez obie organizacje; jest zdania, że równoległą i skoordynowaną ocenę danych wywiadowczych można wykorzystywać w zwalczaniu zagrożeń hybrydowych skuteczniej w ramach współpracy obydwu organizacji;

27. zwraca się do UE i NATO o zacieśnienie współpracy w obszarze komunikacji strategicznej, w tym poprzez wzmocnienie partnerstwa między Centrum Doskonałości Komunikacji Strategicznej NATO a działem StratCom Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ);

28. z zadowoleniem przyjmuje nową Komórkę UE ds. Syntezy Informacji o Zagrożeniach Hybrydowych oraz jej współpracę z Komórką NATO ds. Analizy Zagrożeń Hybrydowych w zakresie dzielenia się orientacją sytuacyjną oraz wymiany analiz dotyczących potencjalnych zagrożeń hybrydowych;

29. jest przekonany, że współpraca oraz wymiana informacji i dzielenie się nimi ma kluczowe znaczenie w obszarze cyberbezpieczeństwa, a także dostrzega postępy, jakich dokonano w tej dziedzinie; podkreśla potrzebę sprawniejszego zapobiegania cyberincydentom, a także poprawy ich wykrywania i reagowania na nie; zachęca obydwie organizacje do skoordynowania działań w zakresie monitorowania oraz do wymiany w stosownych przypadkach danych dotyczących cyberobrony, co ułatwiłoby działalność wywiadowczą UE i NATO; zachęca UE i NATO do zacieśnienia współpracy i koordynacji operacyjnej oraz do zwiększania stopnia interoperacyjności poprzez dzielenie się najlepszymi praktykami w zakresie środków, metod i procesów stosowanych w celu przypisania odpowiedzialności za cyberataki; uważa, że zintensyfikowanie wymiany informacji między UE a NATO ma priorytetowe znaczenie, jeżeli chodzi o zdolność do identyfikacji wszystkich źródeł odpowiedzialnych za cyberataki oraz do podejmowania działań prawnych w odpowiedzi na nie; uważa, że należy także zharmonizować działania szkoleniowe oraz współpracować w zakresie badań naukowych i technologii w cyberprzestrzeni; z zadowoleniem przyjmuje uzgodnienia między zespołem reagowania na incydenty komputerowe UE a komórką NATO ds. reagowania na incydenty komputerowe; uważa, że nowe działania związane ze współpracą w zakresie cyberobrony, podejmowane w ramach nowego mandatu Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji, mogą spotkać się z zainteresowaniem NATO;

30. uważa, że należy zadbać o komplementarność oraz niepowielanie wysiłków w budowaniu zdolności morskich w celu skuteczniejszego zapewnienia bezpieczeństwa morskiego; z zadowoleniem przyjmuje zacieśnioną współpracę i koordynację operacyjną między UE a NATO, w tym dzielenie się orientacją sytuacyjną, w oparciu o doświadczenia zdobyte na Morzu Śródziemnym i w Rogu Afryki, a tym samym poszukiwanie możliwości wzajemnego wsparcia logistycznego i wymiany informacji między personelem obu organizacji na temat działań operacyjnych, w tym działań dotyczących nielegalnej migracji;

31. z zadowoleniem przyjmuje zacieśnioną współpracę taktyczną i operacyjną, w tym dzięki bezpośrednim powiązaniom między dowództwem morskim NATO a agencją Frontex, a także między operacjami Sea Guardian i EUNAVFOR MED SOPHIA, co pomaga UE i unijnym misjom w hamowaniu nielegalnej migracji oraz w walce z nielegalnymi sieciami przemytniczymi, w tym zajmującymi się przemytem broni; odnotowuje, że po otrzymaniu stosownego wniosku NATO może zapewnić wsparcie logistyczne i inne, np. tankowanie na morzu i pomoc medyczną; odnotowuje, że jest to następstwem udanej współpracy między UE a NATO w ramach operacji Ocean Shield i operacji EUNAVFOR Atalanta, dotyczących zwalczania piractwa u wybrzeży Rogu Afryki;

32. zachęca do dążenia do dalszych efektów synergii między UE a NATO w terenie oraz do dalszych udoskonaleń, w szczególności w zakresie koordynacji działań w obszarze wywiadu, obserwacji i rozpoznania;

Środa, 13 czerwca 2018 r.

33. przypomina, że inicjatywy UE mające na celu poprawę europejskiego bezpieczeństwa i europejskiej obrony powinny także pomagać państwom członkowskim UE, które są także sojusznikami NATO, w wywiązywaniu się z zobowiązań wobec NATO; uważa, że bycie jednocześnie państwem członkowskim UE i członkiem NATO nie powinno być ze szkodą dla żadnego państwa; podkreśla ponadto, że neutralność niektórych państw członkowskich UE w stosunku do NATO powinna prowadzić do przejmowania przez te państwa innych zobowiązań w kontekście Europejskiej Unii Obrony; podkreśla, że państwa członkowskie UE powinny być w stanie podejmować się niezależnych misji wojskowych również wówczas, gdy NATO nie chce podejmować działań lub gdy działania UE są odpowiednie;

34. z zadowoleniem przyjmuje utrzymującą się wśród członków NATO tendencję do zwiększania wydatków na obronę; zachęca wszystkie państwa członkowskie UE, które są jednocześnie członkami NATO, do znacznych postępów na drodze ku realizacji celu, jakim jest przeznaczanie 2% PKB na obronę, przy czym 20% tych środków powinno iść na nowy ciężki sprzęt wojskowy; uważa, że państwa członkowskie UE, które są związane wytycznymi NATO w sprawie wydatków na obronę, powinny rozważyć możliwość przeznaczania określonej kwoty – w granicach 20% środków na nowe zamówienia – na badania naukowe i rozwój, aby zagwarantować, że pewien minimalny poziom wydatków zostanie przekierowany na innowacje, co z kolei może przynieść efekt zewnętrzny polegający na stosowaniu opracowanych technologii w sektorze cywilnym;

35. przypomina o zawartym we wspólnej deklaracji UE–NATO po szczycie w Warszawie i skierowanym do członków sojuszu apelu o „ułatwienie wzmocnienia przemysłu obronnego i rozwoju badań w dziedzinie obronności”; jest przekonany, że członkowie UE i NATO muszą współpracować ze sobą i dążyć do efektów synergii w zakresie umacniania i rozwoju swojej bazy technologiczno-przemysłowej, aby reagować na priorytetowe potrzeby w zakresie zdolności, w szczególności w ramach skoordynowanego rocznego przeglądu w zakresie obronności oraz procesu planowania obronnego NATO; uważa, że ważne jest, by skuteczna i zrównoważona transatlantycka współpraca technologiczno-przemysłowa w dziedzinie obronności była strategicznym priorytetem dla obydwu organizacji; popiera środki przewidziane w ramach Europejskiego Funduszu Obronnego, mające na celu zachęcanie do wspólnych badań naukowych i rozwoju europejskich zdolności; uważa, że większe zaangażowanie na rzecz badań naukowych i planowania zdolności może skutkować wzrostem wydajności;

36. przypomina o potrzebie zapewnienia spójności rezultatów i terminów między skoordynowanym rocznym przeglądem w zakresie obronności UE, planem rozwoju zdolności i odpowiednimi procesami NATO, takimi jak proces planowania obrony NATO; podkreśla potrzebę zadbania o to, by wielonarodowe inicjatywy UE i NATO w zakresie rozwoju zdolności wzajemnie się uzupełniały i wzmocniały; podkreśla, że zdolności wykorzystywane w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz rozwijane w ramach stałej współpracy strukturalnej pozostają własnością państw członkowskich, które mogą je udostępniać na potrzeby innych struktur ramowych;

37. podkreśla potrzebę rozwiązania – w ramach ścisłej współpracy między UE a NATO – kwestii fizycznych i prawnych przeszkód utrudniających szybkie i sprawne przemieszczania personelu wojskowego i zasobów wojskowych w UE i poza jej granicami w celu zapewnienia w razie konieczności bezproblemowego przemieszczenia sprzętu i sił w Europie, co obejmuje również możliwość wykorzystania infrastruktury krytycznej, takiej jak drogi, mosty i linie kolejowe, zwłaszcza poprzez realizację planu działania przedstawionego przez wiceprzewodniczącą Komisji / wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz Komisję na podstawie harmonogramu opracowanego przez państwa członkowskie UE w ramach Europejskiej Agencji Obrony; wzywa państwa członkowskie UE do szybkiego podjęcia działań następczych oraz wykorzystania w tym celu osiągniętego już tempa działań; podkreśla potrzebę kompatybilnych zdolności obronnych z myślą o usprawnieniu współpracy i rozmieszczania sił na całym obszarze UE i NATO; zaleca UE oraz NATO zajęcie się również kwestią mobilności sił NATO spoza UE na terytorium europejskim;

38. uważa, że UE i NATO powinny wspólnie uczynić więcej w celu wzmocnienia odporności i obronności oraz poprawy bezpieczeństwa krajów sąsiadujących i partnerów obydwu organizacji; wyraża zdecydowane poparcie w związku z tym, iż pomoc dla krajów sąsiadujących i krajów partnerskich, przeznaczona na budowanie ich zdolności i wspieranie odporności, w tym również pomoc w zakresie walki z terroryzmem, komunikacji strategicznej, cyberobrony, magazynów amunicji i reformy sektora bezpieczeństwa, stanowi wspólny cel, szczególnie w trzech krajach pilotażowych (Bośnia i Hercegowina, Mołdawia i Tunezja);

39. przypomina, że w interesie zarówno UE, jak i NATO jest zajęcie się kwestiami dotyczącymi bezpieczeństwa na Bałkanach Zachodnich i w sąsiedztwie UE oraz współpraca w pewnych wyodrębnionych dziedzinach; z zadowoleniem przyjmuje wysiłki UE i NATO mające na celu wspieranie w wymiarze politycznym i praktycznym krajów Bałkanów Zachodnich, Europy Wschodniej i Kaukazu Południowego; sugeruje, by państwa członkowskie UE nie ustawały w tych wysiłkach z myślą o zapewnieniu dalszego rozwoju demokratycznego oraz reformy sektora bezpieczeństwa; podkreśla, że współpraca między UE i NATO a krajami Bałkanów Zachodnich ma kluczowe znaczenie, jeżeli chodzi o wyeliminowanie zagrożeń dla bezpieczeństwa całego kontynentu;

40. podkreśla znaczenie zasad zapisanych w dokumencie wiedeńskim, w szczególności zasady otwartości i przejrzystości; w związku z tym z zadowoleniem stwierdza, że ćwiczenia wojskowe i wspólne ćwiczenia UE i NATO są otwarte dla międzynarodowych obserwatorów;

Środa, 13 czerwca 2018 r.

41. ponownie podkreśla ważną rolę kobiet w misjach prowadzonych w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz w misjach NATO, w szczególności w kontekście pomocy udzielanej kobietom i dzieciom na obszarach dotkniętych konfliktami; wyraża zadowolenie, że zarówno UE, jak i NATO doceniają tę ważną rolę; zaleca, aby UE oraz NATO proaktywnie promowały różnorodność płci w swoich strukturach i w ramach prowadzonych operacji;

42. podkreśla potrzebę zadbania o bliskie stosunki między UE a Zjednoczonym Królestwem w zakresie bezpieczeństwa i obrony po brexicie, gdyż Zjednoczone Królestwo pozostanie jednym z głównych podmiotów europejskiej obronności, zarówno jako członek NATO, jak i naród europejski, choć nie będzie już członkiem UE;

o

o o

43. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu NATO, agencjom UE w obszarze bezpieczeństwa i obrony, rządów i parlamentom narodowym państw członkowskich UE oraz Zgromadzeniu Parlamentarnemu NATO.
